



Arrest

nr. 252 012 van 31 maart 2021
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2015 diende de heer S. J. A. (thans referentiepersoon) een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Bij zijn verhoor op 3 december 2015 gaf hij aan in 2015 religieus gehuwd te zijn met verzoekster.

Op 16 januari 2017 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (het CGVS) verzoeksters echtgenoot de status van vluchteling toe.

Op 5 december 2017 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar in België verblijvende echtgenoot.

Op 25 juni 2018 werd verzoekster gehoord op de Belgische ambassade te Kampala.

Op 17 juli 2018 vroeg de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan de procureur des Konings over de geldigheid van het religieus huwelijk tussen verzoekster en de heer S.J.A.

Op 21 september 2018 adviseerde de procureur des Konings geen rechtsgevolgen te verlenen aangaande het in 2015 afgesloten religieus huwelijk tussen verzoekster en de heer S.J.A.

Op 16 oktober 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan verzoekster de afgifte van een visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype: Visum lang verblijf (type D): Gezinshereniging

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 05/12/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van M. I. F., ° [...]1985, B., van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, S. J. A., ° [...]1990, B., van Somalische nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2015 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok (behalve Nimo wordt niet vernoemd)

Betrokkenen leerden mekaar kennen op 05/10/2014 in de winkel van meneer waar mevrouw inkopen deed

Ze huwden op 01/01/2015

Betrokkenen woonden samen in meneer zijn huis en woonden 5 maanden samen

Mevrouw heeft reeds 3 kinderen (kinderen verblijven bij hun vader)

Volgens meneer is een kindje genaamd "A." gestorven 7 maand na de geboorte, echter mevrouw spreekt hier niet over

Betrokkenen hebben mekaar de laatst keer gezien op 25/06/2015

Mevrouw verklaart dat ze problemen heeft met al-shabaab

Ze hebben elke dag contact met elkaar via WhatsApp

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 17/07/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 21/09/2018 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen M. I. F. en S. J. A. voldoet aan deze bij wet gestelde versie.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen, In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus huwelijkscertificaat voorleggen niet gelegaliseerd werd. Om die reden kan het document niet door mijn Ambt aanvaard worden.

1.betrokkenen zijn het vooreerst niet eens wat betreft het ogenblik waarop zij met elkaar hebben kennismemaakt. Volgens mevrouw M. I. F. ontmoette zij haar echtgenoot voor het eerst toen zij inkopen deed in zijn winkel en dit op 5 oktober 2014. De heer S. J. A. houdt er een andere mening op na waar hij verklaart zijn echtgenote reeds in de vijfde maand van 2014 te hebben ontmoet.

2.de verklaringen van betrokkenen stoken evenmin wat betreft de vlucht van de heer S. J. A.. Deze laatste verklaart immers in juni 2015 door al-shabaab te zijn gearresteerd doch erin is geslaagd te ontsnappen uit de gevangenis en naar Kenia te zijn gevlucht. Aldaar zou hij zijn echtgenote gecontacteerd hebben met de vraag geld op te sturen zodat hij zijn verder vlucht naar België via een mensensmokkelaar kon bekostigen. Mevrouw M. I. F. stelt evenwel reeds door haar echtgenoot te zijn gecontacteerd toen hij Baladhawo bereikte alwaar zij een neef had wonen. Zij zou haar neef hebben ingelicht van de penibele situatie van haar echtgenoot en hem geld hebben opgestuurd om een bevriende mensensmokkelaar te bekostigen die haar echtgenoot vervolgens naar Kenia en naar België bracht.

3. niettegenstaande de heer S. J. A. vervolgens stelt dat zijn verre neef optrad als één van de getuigen op hun huwelijk, komt de door hem opgegeven naam - 'A. W. A. – niet overeen met de naam vermeld op het huwelijkscertificaat - 'F. W. A.'.

4. waar de heer S. J. A. verklaart dat zijn echtgenote zwanger was op het ogenblik dat hij het land uit vluchtte en hun kind vroegtijdig verloor omdat zij na zijn vlucht gearresteerd en gemarteld werd, is het frappant te moeten vaststellen dat mevrouw M. I. F. van deze toch wel ingrijpende gebeurtenis geen melding maakt.

5. betrokkenen kunnen ten slotte geen foto's voorleggen van hun huwelijksplechtigheid.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel van de syntheseseminarie voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het eerste middel toe als volgt

"III.1.1. De thans bestreden beslissing werd betekend na 11 maanden.

De verzoekende partij werd nooit op de hoogte gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing inzake de termijn door de verwerende partij.

Artikel 12bis, §2 VW luidt als volgt:

"§ 2.[...]."

III.1.2. De Raad van State sprak zich hier recentelijk zeer duidelijk over uit (RvS nr. 240 997 van 13 maart 2018):

"Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van "een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager". De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.

9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen» bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat "de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend". Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat "in elk geval" binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het Verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn "in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag" waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen."

In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag, dan wel een gemotiveerde verlengingsbeslissing moeten betekenen. Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting zouden dan immers worden geschonden. Het visum moet worden afgeleverd."

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat er een prejudiciële vraag zou moeten worden gesteld aan het Hof van Justitie. De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. In de mate dat de bindende termijn van artikel 12bis VW het gevolg zou zijn van een verkeerde omzetting van de Procedurerichtlijn door de Belgische overheid, quod certe non, dient te worden opgemerkt dat een overheid zich ten aanzien van een rechtsonderhorige niet kan beroepen op haar eigen foutief omzetten van de richtlijn ten einde het nationaal recht terzijde te schuiven. Enkel een particulier kan dit in bepaalde gevallen ten opzichte van de overheid (= verticale werking van een richtlijn). Het Hof van Justitie sluit omgekeerde verticale werking echter uit. Aldus heeft een prejudiciële vraag in casu geen enkele zin."

Beoordeling eerste middel

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de automatische toekenning van een verblijf wanneer de overheid niet binnen de bij artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn beslist heeft (en waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 13 maart 2018), wijst de Raad erop dat na het voormelde cassatiearrest dienaangaande door de Raad volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie gesteld werd:

"Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf

aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

Het HvJ heeft op die vraag als volgt geantwoord in de zaak C-706/18 van 20 november 2019:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven." (eigen onderlijning)

Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling, in casu artikel 12bis, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet, buiten beschouwing te laten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een toelating tot verblijf omdat de beslissingstermijn niet geëerbiedigd werd ondanks het feit dat de derdelander niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging, en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Europees Hof van Justitie.

Het loutere feit op zich dat de termijn werd overschreden waarbinnen een beslissing volgens de nationale wet moet worden genomen, mag dus volgens het Hof van Justitie geen aanleiding geven tot de verplichte afgifte van het visum.

Waar verzoekster aanhaalt dat dit zou neerkomen op een schending van het verbod op de (neerwaartse) verticale werking van de richtlijn, kan de Raad in casu niet volgen. Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 24 juni 2019 in de zaak C-573/17 Poplawski nog mooi samengevat wanneer er sprake is van een verbod op de verticale werking van de richtlijn.

Het Hof stelt:

"65 Daarenboven kan, volgens vaste rechtspraak van het Hof, een richtlijn op zichzelf geen verplichtingen voor een particulier scheppen en dus als zodanig niet tegen hem worden ingeroepen voor een nationale rechterlijke instantie (zie met name arresten van 26 september 1996, Arcaro, C-168/95, EU:C:1996:363, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07–C-154/07, EU:C:2008:426, punt 35, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

66 Er moet immers aan worden herinnerd dat, krachtens artikel 288, derde alinea, VWEU, het verbindende karakter van een richtlijn, dat de grondslag vormt voor de mogelijkheid om deze aan te voeren, slechts bestaat ten aanzien van „elke lidstaat waarvoor zij bestemd is” en dat de Unie alleen

bevoegd is om algemeen en abstract met onmiddellijke werking verplichtingen op te leggen aan particulieren wanneer haar de bevoegdheid is toegekend om verordeningenvast te stellen (zie in die zin arresten van 12 december 2013, Portgás, C-425/12, EU:C:2013:829, punt 22, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 72).

67 Uit het voorgaande volgt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd (zie in die zin arresten van 3 mei 2005, Berlusconi e.a., C-387/02, C-391/02 en C-403/02, EU:C:2005:270, punten 72 en 73; 17 juli 2008, Arcor e.a., C-152/07–C-154/07, EU:C:2008:426, punten 35-44; 27 februari 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, punten 46 en 47; 7 augustus 2018, Smith, C-122/17, EU:C:2018:631, punt 49, en 22 januari 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punt 73).” (eigen onderlijnen)

De Raad stelt vast dat uit die uitlegging blijkt dat een nationale rechter niet op grond van een bepaling van een richtlijn, zelfs al is deze duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk, een hiermee strijdige bepaling van zijn nationale recht buiten toepassing mag laten *indien daardoor een aanvullende verplichting aan een particulier wordt opgelegd*. Hierin wordt duidelijk verwezen naar het opleggen van “verplichtingen” aan particulieren via de toepassing of interpretatie van een richtlijn. Het gevolg van de toepassing van het voormelde arrest C-706/18 houdt evenwel niet in dat ten onrechte op basis van de richtlijn verplichtingen worden gecreëerd voor de particulier. Het Hof heeft louter gesteld dat het toekennen van een recht louter omwille van het verstrijken van een termijn ingaat tegen de richtlijn. Bijgevolg bezondigt de Raad zich in deze niet aan het verbod op de verticale werking van de richtlijn.

De Raad moet artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet buiten beschouwing laten, verder blijkt ook geen schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Uit het betoog blijkt dat ze ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“III.2.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie.

Wel is de verwerende partij uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Onredelijk, omdat zij kennelijk geen enkele voeling lijkt te hebben met het feit dat de echtgenoot van de verzoekende partij is moeten vluchten en nog minder met enige niet-westerse cultuur.

Hiervan getuigt vooreerst het eerste "argument" dat zij weergeeft:

1.betrokkenen zijn het vooreerst niet eens wat betreft het ogenblik waarop zij met elkaar hebben Kennisgemaakt. Volgens mevrouw M. I. F. ontmoette zij haar echtgenoot voor het eerst toen zij inkopen deed in zijn winkel en dit op 5 oktober 2014. De heer S. J. A. houdt er een andere mening op na waar hij verklaart zijn echtgenote reeds in de vijfde maand van 2014 te hebben ontmoet.

Twee data werden hier door elkaar gehaald: 10/05/2014 en 05/10/2014. In Somalië worden data quasi nooit gebruikt. Bovendien is er een verschil in de Europese schrijfwijze van data (waar men eerst de dag en dan de maand vermeldt) en de Amerikaanse (waar men eerst de maand en dan pas de dag vermeldt). Een misverstand is hier dus snel gebeurd.

Vervolgens stelt de thans bestreden beslissing:

2.de verklaringen van betrokkenen stoken evenmin wat betreft de vlucht van de heer S. J. A. Deze laatste verklaart Immers in juni 2015 door al-shabaab te zijn gearresteerd doch erin is geslaagd te ontsnappen uit de gevangenis en naar Kenia te zijn gevlucht. Aldaar zou hij zijn echtgenote gecontacteerd hebben met de vraag geld op te sturen zodat hij zijn verder vlucht naar België via een mensensmokkelaar kon bekostigen. Mevrouw M. I. F. stelt evenwel reeds door haar echtgenoot te zijn gecontacteerd toen hij Baladhawo bereikte alwaar zij een neef had wonen. Zij zou haar neef hebben ingelicht van de penibele situatie van haar echtgenoot en hem geld hebben opgestuurd om een bevriende mensensmokkelaar te bekostigen die haar echtgenoot vervolgens naar Kenia en naar België bracht.

Beladhawo ligt echter AAN de Keniaanse grens, zie https://en.wikipedia.org/wiki/Beled_Hawo :

"Beled Hawo was founded in 1910 by Xaawo Cismaan Gurey, a woman from whom the town's name is ultimately derived. Beled Hawo literally means "City of Xawo" in Somali. Also Xawa Samater Aamin who was then the wife of a Somali soldier, Farax Looyaan, who was based in the Mandhera District of what was then the Northern Frontier District (NFD).

The town was completely rebuilt in the early 1960s, after the British had burned down its original structures. It is situated strategically where Kenya, Ethiopia and Somalia where three borders meet (...)

Ook een simpele opzoeking via google maps maakt dit reeds duidelijk. De verwerende partij smijt dus maar met de motieven, zonder ook maar de minste verificatie te hebben gedaan. Dit is niet ernstig, a fortiori niet omdat zij hier over een huwelijk moet oordelen, waarover zij zelf stelt (cf. bestreden beslissing):

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Als zij dat meent, dan is het een raadsel waarom zij met dergelijke nonchalance huwelijken, "een uitermate ernstige aangelegenheid", 'onderzoekt'.

Hetzelfde geldt onder meer voor de zwangerschap van de verzoekende partij. Zij verloor haar kind na 7 maanden zwangerschap (niet 7 maanden na de geboorte!). Hoe erg dit ook is, in Somalië komt dit echter vaak voor. Men moet zich daar sneller bij de dood neerleggen dan in het westen. Opnieuw valt niet in te zien hoe dit een pertinent weigeringsmotief kan zijn, zeker als men er niet zelf naar gevraagd heeft!

Foto's van de huwelijksplechtigheid konden niet worden neergelegd de verzoekende partij komt immers uit Al Shabaab-gebied waar het maken van foto's niet toegelaten is. Opnieuw doet de verwerende partij niet de minste moeite om eventjes uit haar culturele ivoren toren te stappen - wat toch noodzakelijk is als men de authenticiteit van een buitenlands huwelijk meent te kunnen nagaan...

III.2.2. Er lijkt met betrekking tot het huwelijk van de verzoekende partij ook geenszins rekening te worden gehouden met de verklaringen die haar echtgenoot deed tijdens zijn asielrelaas. Dit is niet ernstig!

Zo stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asieldossier van de echtgenoot van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij zijn echtgenote is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

III.2.3. Maar er is meer.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

III.2.4. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Uit het voorgaande blijkt immers dat deze huwelijksband ten onrechte wordt ontkracht.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

III.2.5. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 : [...]

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet (sic) in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij weigert in haar nota met opmerkingen in te gaan op de trivialiteit van/bij wijlen racistisch randje aan haar eigen motivering en stelt het volgende:

“Verzoekster kan de niet-erkenning door het Bestuur van het in het buitenland gesloten religieus huwelijk laten erkennen door de Familierechtbank en indien het huwelijke toch mocht erkend worden, zij steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een visum gezinshereniging kan indienen.”

Dit is geenszins het geval.

Ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar beroep had de verzoekende partij in haar verzoekschrift reeds uitgelegd dat zij de Familierechtbank in casu niet kan vatten omtrent de erkenning van haar huwelijk.

De verzoekende partij kan voor de burgerlijke rechtbank immers geen procedure met betrekking tot haar huwelijk opstarten aangezien haar huwelijksdocument niet werd gelegaliseerd.

Het huwelijksdocument kan niet worden gelegaliseerd aangezien België de Somalische regering niet erkent. Dit is dus buiten de wil van de verzoekende partij om en kan haar dus onmogelijk worden verweten.

Het WIPR voorziet in welke omstandigheden een huwelijksdocument kan worden erkend.

Cf. art. 30 WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Evenmin bevat het burgerlijk recht ergens een basis om een loutere huwelijksband te erkennen, zonder ondersteunend document.

De verwerende partij gaf in de bestreden beslissing aan hiervan op de hoogte te zijn:

“Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om In België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd;”

Thans doet de verwerende partij in de nota met opmerkingen alsof haar neus bloedt en verwijst zij zonder enige precisering naar de burgerlijke rechter.

Het vreemdelingenrecht bevat met artikel 12bis, §5 en §6 VW echter wel een basis om de huwelijksband te onderzoeken als de vreemdeling in kwestie niet in staat is officiële documenten voor te leggen. Het was immers de wil van de wetgever dat een vreemdeling niet belemmerd zou worden in zijn recht op gezinshereniging, louter en alleen omdat hij niet over officiële (lees: gelegaliseerde) documenten beschikt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [met betrekking tot die band]" in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

In casu was de verzoekende partij inderdaad niet in staat om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (geciteerd sub II.2.) voor te leggen.

Dergelijke bepaling zou overbodig zijn mocht het burgerlijk recht in een oplossing voorzien, quod non in casu. Er valt in het burgerlijk recht dan ook geen enkel vonnis terug te vinden dat een loutere huwelijksband erkent. Neen, het burgerlijk recht erkent buitenlandse huwelijksakten (en bij deze erkenning wordt soms de huwelijksband onderzocht ten einde zeker te zijn dat het geen schijnhuwelijk betreft).

Aldus moet de Raad tevens dit onderzoek aan een toetsing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur onderwerpen. Zoniet dreigt aldaar voor de verwerende partij een speeltuin te ontstaan, die ontsnapt aan elk rechterlijk toezicht.

De thans bestreden beslissing geeft alvast de indruk dat de verwerende partij er niet voor terugdeinst om éénder welk motief te gebruiken -inpertinent en bij wijlen zelfs ronduit racistisch - ten einde haar "onderzoek" te kunnen onderbouwen.

Dit is uiteraard ontoelaatbaar.

Aldus klopt de bewering in de nota met opmerkingen dat de Familierechtbank het huwelijk in casu zou kunnen erkennen geenszins.

Mocht de verwerende partij volhouden dat dit wel het geval is, dan wordt zij gesommeerd om ter zitting te verduidelijken wel artikel van burgerlijk recht een uitzondering voorziet op artikel 30 j° artikel 27 WIPR. Enkel Uw Raad kan de zaak van de verzoekende partij immers bekijken.

In het licht van artikel 8 EVRM is het dus uiterst belangrijk dat deze de motieven van de verwerende partij aan een grondige screening onderwerpt, ten einde willekeur te voorkomen."

Verzoekster stipt in het eerste onderdeel van het tweede middel aan dat niet is betwist dat er geen sprake is van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 van het WIPR en dat bijgevolg moet toepassing gemaakt worden van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de gemachtigde onzorgvuldig en onredelijk is te werk gegaan bij die analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond. Verzoekster acht de beoordeling onredelijk omdat de gemachtigde geen voeling heeft met een niet-westerse cultuur.

Verzoekster gaat vervolgens in op de concrete argumenten van de gemachtigde.

Wat betreft de aangevoerde tegenstrijdigheid over het ogenblik waarop zij elkaar hebben ontmoet tussen verzoekster en de heer S.J.A. tussen 5 oktober 2014 en de vijfde maand van 2014, wijst verzoekster erop dat dit een misverstand is waarbij 10.05.2014 werd verward met 5.10.2014. Ze stipt aan dat in Somalië bijna nooit data worden gebruikt. Wat betreft het relaas over de ontsnapping van de heer S.J.A., stelt de gemachtigde dat de heer S.J.A. heeft verklaard dat hij na zijn ontsnapping naar Kenia is gevlucht, waar hij zijn echtgenote heeft gecontacteerd met het verzoek geld op te sturen zodat hij verder naar België zou kunnen vluchten met de hulp van een mensensmokkelaar. Verzoekster heeft verklaard dat de heer S.J.A. na zijn ontsnapping haar heeft gecontacteerd vanuit Baladhawo. Verzoekster zou dan geld hebben opgestuurd naar haar neef die daar in de buurt woont om de verdere vlucht via een mensensmokkelaar te regelen. Verzoekster stipt aan dat Beladhawo aan de Keniaanse grens ligt en verwijst hiervoor naar informatie van Wikipedia en Google Maps. Ze stipt aan dat de gemachtigde aldus niet de minste verificatie heeft gedaan, terwijl de gemachtigde moet oordelen over een huwelijk waarvan hij stelt dat dit een uitermate ernstige aangelegenheid is. Ook acht verzoekster het motief aangaande het verlies van een kind en het feit dat zij daarover niet heeft gesproken niet

ernstig aangezien men in Somalië sneller met de dood wordt geconfronteerd dan in het westen. Verzoekster acht dit geen pertinent weigeringsmotief, aangezien men haar er ook niet naar gevraagd heeft. Tot slot gaat verzoekster in op het motief dat er geen foto's voorliggen van het huwelijk. Ze wijst erop dat ze afkomstig is uit Al Shabaab-gebied waar het maken van foto's niet toegelaten is. Opnieuw meent verzoekster dat de gemachtigde dit had moeten verifiëren alvorens zich uit te spreken over de authenticiteit van een buitenlands huwelijk.

Verzoekster verwijst vervolgens naar de richtlijnen van het UNHCR inzake gezinshereniging van vluchtelingen en anderen in nood van internationale bescherming. Volgens die richtlijnen is het meer aangewezen om, in de situatie van vluchtelingen en hun familieleden die zich proberen te herenigen, van hen te verwachten dat ze hun identiteit en familierelaties waarschijnlijk kunnen maken, eerder dan dit te kunnen bewijzen en hun het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Dit vooral wanneer blijkt uit landeninformatie dat het moeilijk is om de autoriteiten te bereiken of stukken te bekomen. Verzoekster stelt veeleer het nadeel van de twijfel te hebben gekregen.

Verzoekster vervolgt dat de heer S.J.A. steeds over haar heeft gesproken tijdens zijn procedure voor internationale bescherming als zijn echtgenote. Verzoekster verwijst in deze naar uitgebreide rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof), waarin het Hof stelt dat van de nationale autoriteiten kan verwacht worden dat ze rekening houden met andere bewijselementen, zoals coherente verklaringen over familiebanden sedert het internationaal beschermingsverzoek. Het Hof wijst daarbij op de specifieke situatie waarin asielzoekers of vluchtelingen zich bevinden en op het feit dat zij in vele situaties het voordeel van de twijfel moeten krijgen als men de geloofwaardigheid van de stukken beoordeelt.

Verzoekster concludeert dat de beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voert onder meer aan dat het niet is omdat er geen gelegaliseerde documenten kunnen worden voorgelegd, dat er geen sprake kan zijn van een beschermingswaardige familieband. Verzoekster verwijst naar het eerder betoog om te stellen dat de huwelijksband ten onrechte werd ontkracht. Volgens verzoekster had de gemachtigde moeten overgaan tot een belangenafweging. Ze citeert uitgebreid uit een arrest van de Raad waarbij ze erkent dat de feitelijke situatie anders is dan in casu, maar waarin ook het huwelijk niet werd erkend en de Raad oordeelde dat dit de toepassing van artikel 8 van het EVRM niet in de weg stond.

Vervolgens gaat verzoekster in op het argument van verweerder in de nota dat zij tegen de niet-erkenning door de gemachtigde van het in het buitenland afgesloten religieus huwelijk een beroep kan indienen bij de familierechtbank. Ze stelt dat dit niet kan aangezien haar huwelijksdocument niet werd gelegaliseerd. Dit kan niet aangezien België de Somalische regering niet erkent, hetgeen buiten de wil ligt van verzoekster. Verzoekster citeert artikel 30 van het WIPR waarin staat dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België te worden voorgelegd. Ze ziet niet in hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR zou kunnen erkennen. Dit terwijl het vreemdelingenrecht op grond van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wel een basis voorziet om een huwelijksband te onderzoeken als de vreemdeling niet in staat is om officiële documenten voor te leggen. De Raad heeft aldus de mogelijkheid volgens verzoekster om dit onderzoek te toetsen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster concludeert dat in het licht van artikel 8 van het EVRM het belangrijk is dat de Raad de motieven van de gemachtigde aan een grondige screening onderwerpt, teneinde willekeur te voorkomen.

Beoordeling

In casu is niet betwist dat verzoekster geen gelegaliseerd document heeft voorgelegd in de zin van artikel 30 van het WIPR. De partijen betwisten niet dat verzoekster een religieus huwelijkscertificaat heeft voorgelegd dat wel is gelegaliseerd door de Somalische autoriteiten, maar niet door de Belgische autoriteiten in de zin van artikel 30 van het WIPR. In deze verwijst verzoekster dan ook terecht naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over een officieel document "overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht".

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.” (eigen onderlijnen)

Uit een lezing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden.

In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft.

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen.”

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde Omzendbrief het volgende:

“3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen

vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna richtlijn 2003/86/EG) (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Het Hof van Justitie heeft zich over deze kwestie gebogen in zijn arrest C-635/17 van 13 maart 2019.

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

De Raad moet in casu evenwel vaststellen dat de gemachtigde zijn onderzoek niet is gestopt bij de vaststelling dat verzoekster geen gelegaliseerde Somalische huwelijksakte heeft voorgelegd en dus geen document "overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht", maar is overgegaan tot de toepassing van de cascadereregeling in het licht van artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet. Hij heeft immers "laten overgaan tot een onderhoud

met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt”. Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon die vervoegd wordt, meer dan drie uur werd gehoord door de politie te Roeselare op 27 augustus 2018. Het integraal verslag bevindt zich in het administratief dossier. Verder blijkt eveneens dat verzoekster in Kampala uitgebreid werd gehoord door een medewerker van de Belgische ambassade op 25 juni 2018. Ook dit verslag zit in het administratief dossier. De Raad kan niet vaststellen dat deze gehoren niet op zorgvuldige wijze werden afgenomen.

De gemachtigde heeft op basis van de elementen die zij verkregen het advies gevraagd aan het openbaar ministerie met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. Het openbaar ministerie heeft op 21 september 2018 zijn negatief advies kenbaar gemaakt en heeft zich daarvoor duidelijk ook gebaseerd op de van verzoekster en de referentiepersoon afgenomen verhoren. Ook al wijst het openbaar ministerie voor zijn standpunt dat de huwelijksakte niet erkend kan worden enerzijds op het ontbreken van de legalisering, heeft hij zijn advies daar ook niet toe beperkt maar anderzijds gesteld dat er zou sprake zijn van een schijnhuwelijk omdat het huwelijk zou gericht zijn, in hoofde van minstens een van beide partners, op een verblijfsrechtelijk voordeel voor een van de echtgenoten. De gemachtigde heeft de motieven van dit advies integraal overgenomen in zijn bestreden beslissing en komt tot de conclusie dat hij het huwelijk in kwestie weigert te erkennen, zodat het recht op gezinshereniging niet is geopend. Hierbij kan niet vastgesteld worden dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen die de heer S.J.A heeft afgelegd tijdens zijn procedure voor internationale bescherming. Zo bijvoorbeeld blijkt dat de heer S.J.A blijkens de vragenlijst van 3 december 2015 ook melding gemaakt heeft van een (stief)kind, genaamd A. geboren in 2015 dat 7 maanden na de geboorte overleden is. Dit gegeven heeft de gemachtigde tegen verzoekster gebruikt, omdat zij hier niet over heeft gesproken. (Ten overvloede blijkt evenwel dat de heer S.J.A in zijn gehoor bij de politie in het kader van een eventueel schijnhuwelijk geen melding meer heeft gemaakt van dit kind, maar wel heeft vermeld dat zijn echtgenote na enkele maanden zwangerschap een kindje heeft verloren. Het blijkt niet duidelijk uit het administratief dossier of het hier om hetzelfde kind zou gaan, het blijkt eveneens dat aan verzoekster geen vraag is gesteld over eventueel overleden kinderen.) Wat er ook van zij, in elk geval kan de Raad niet volgen dat geen rekening is gehouden met de verklaringen tijdens de internationale beschermingsprocedure van de heer S.J.A.

De Raad kan voor het overige enkel vaststellen dat het betoog van verzoekster voor een groot deel neerkomt op een feitelijke betwisting van de argumenten die de gemachtigde heeft aangewend om te concluderen dat haar huwelijk een schijnhuwelijk zou zijn. Verzoekster legt zich immers niet neer bij de analyse en conclusie van de persoonlijke onderhouden, die met verzoekster en de heer S.J.A hebben plaats gevonden. De Raad kan verzoekster volgen dat de gemachtigde bij de beoordeling van die gehoren de pertinente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in acht zou moeten nemen over de vereiste toekenning van het voordeel van de twijfel bij de beoordeling van een aanverwantschapsband bij familieleden van erkende vluchtelingen waarnaar zij verwijst, evenals dat de gemachtigde de richtlijnen van het Hof van Justitie uit het voormelde arrest C-635/17 van 13 maart 2019 moet respecteren, doch de Raad kan hierbij enkel duiden dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde immers beslist om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk zou gaan en verzoekster de argumentatie die hij hiertoe aanvoert betwist, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad uitnodigt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van een burgerlijk recht, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). De wetgever heeft immers in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk gesteld dat de familierechtbank bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Ook betwistingen aangaande de erkenning van buitenlandse rechterlijke beslissingen inzake de staat van personen vallen onder de bevoegdheid van de familierechtbank (artikel 23, § 1 van het WIPR, zie ook de artikelen 22 tot 25 van het WIPR). Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In die zin moet verweerder in de nota dan ook gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster de mogelijkheid heeft het in het buitenland gesloten religieus huwelijk te laten erkennen door de burgerlijke rechter. Indien de burgerlijke rechter vaststelt dat het openbaar ministerie ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan en de burgerlijke rechter het huwelijk wel erkent, dan kan verzoekster een nieuwe aanvraag indienen tot het bekomen van een visum.

De Raad volgt zodoende het betoog niet van verzoekster dat zij niet de mogelijkheid zou hebben om een procedure op te starten aangaande de erkenning van haar religieus huwelijk voor de familierechtbank, omwille van het feit dat de akte niet door de Belgische autoriteiten werd gelegaliseerd. In casu ligt geen louter feitelijke relatie voor zonder ondersteunend document. Ten overvloede stelt de Raad zelfs vast dat er blijkens het administratief dossier zelfs een Somalisch vonnis voorligt van de "Wadajir District Court" van 20 oktober 2015 dat het huwelijk vaststelt. Hoe dan ook, het feit dat een buitenlandse authentieke akte of een buitenlandse rechterlijke beslissing niet door de Belgische autoriteiten werd gelegaliseerd, maakt een erkenning door de burgerlijke rechter niet absoluut onmogelijk, zoals verzoekster beweert.

De Raad betwist niet dat artikel 30 van het WIPR stelt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. Echter, anders dan verzoekster voorhoudt, is er wel degelijk rechtspraak van de familierechtbank die is overgegaan tot de erkenning van een Somalische huwelijksakte, die niet gelegaliseerd was, aangezien de rechter er rekening mee heeft gehouden dat de betrokkenen, gezien de situatie in Somalië, in de onmogelijkheid zijn om een gelegaliseerde akte voor te leggen.

Zie bijvoorbeeld Famrb. Luik (Fr), 10 juli 2019, *Tijdschrift voor Internationaal Privaatrecht* 2020/4, 29 e.v. Hierin stelde de familierechter als volgt:

"Lorsque la personne concernée a obtenu la protection subsidiaire, les autorités compétentes doivent faire preuve de souplesse administrative concernant l'examen des documents étrangers relatifs au statut personnel de cette personne puisqu'en effet, les contacts avec le pays d'origine sont par définition très difficiles."

« Si le tribunal peut dispenser de la production des documents à reconnaître [art. 24 CODIP], il peut à fortiori dispenser de la légalisation desdits documents.

"Cette dispense ne peut cependant intervenir qu'à titre exceptionnel, lorsque la personne concernée est dans l'impossibilité de faire légaliser le document et lorsque l'authenticité du document est établie par un ensemble d'éléments propres à la cause."

"Le statut d'époux d'[...] fait partie de son statut personnel: la protection subsidiaire dont il bénéficie doit conduire l'Etat belge à faire preuve de souplesse administrative, tout échange avec la Somalie, qui par ailleurs n'est pas un Etat de droit (pays en guerre), étant impossible (le document de certification du mariage n'a pas été légalisé par les autorités belges, toute légalisation d'un document somalien étant impossible selon les services du Ministère des affaires étrangères belges (<https://diplomatie.belgium.be/fr>). Cependant, le CGRA ne délivre pas d'actes d'état civil aux personnes bénéficiant de la protection subsidiaire."

"La dispense de légalisation de l'acte de mariage produit se justifie compte tenu de l'origine du document et de la situation personnelle de l'époux [...]"

« Aucune incompatibilité avec l'ordre public belge tel que décrite par l'article 21 du CODIP et par l'article 146 du Code Civil, n'est établie en l'espèce. »

« Dispense les époux de la formalité de la légalisation de leur acte de mariage. »

« Dit que le mariage religieux célébré le 05.10.2010 à Hiiran, [...] entre [...] et [...] doit être reconnu dans l'ordre juridique belge."

Uit dit vonnis blijkt dat de familierechtbank, ondanks de afwezigheid van een legalisatie van de voorgelegde akte, deze vereiste niet als een absolute voorwaarde heeft toegepast, en toch is overgegaan tot een controle van artikel 21 van het WIPR en, na vaststelling dat er geen probleem was op het vlak van openbare orde (geen schijnhuwelijk), is overgegaan tot erkenning van de akte (Zie in dezelfde zin Famrb. Luik (Fr) 17 mei 2019, *TIPR* 2019/3, 165 e.v.; Famrb. Luik 22 juni 2018, *TIPR* 2018/4, 56 e.v.).

Een schending van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht kan niet aangenomen worden.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk maakt in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Enkel indien dit is aangetoond, oefent de Raad een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

In casu kan de Raad verzoekster volgen dat het feit dat er geen gelegaliseerde documenten kunnen worden voorgelegd, niet inhoudt dat er geen sprake kan zijn van een beschermingswaardige familieband. De Raad moet evenwel herhalen dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet louter heeft gesteund op het ontbreken van een gelegaliseerde akte, maar dat hij het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer S.J.A. niet heeft aangenomen en het huwelijk niet erkent omdat hij de motieven van het openbaar ministerie bijtreedt dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan. De Raad heeft supra reeds gesteld dat de feitelijke beoordeling of thans de gemachtigde rechtmatig of onrechtmatig het huwelijk als een schijnhuwelijk -en dus geen beschermingswaardig gezinsleven- beschouwt, in casu tot de bevoegdheid behoort van de burgerlijke rechter. Zonder hierover duidelijkheid te hebben, kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde ten onrechte niet is over gegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, heeft geen precedentswaarde in een continentale rechtsorde. Ten overvloede blijkt dat dit arrest betrekking had op een bijlage 21 waarbij de situatie geheel anders was in die zin dat de gemachtigde eerst een visum aan de verzoekende partij had toegestaan, eveneens het verblijf in het Rijk had toegelaten aan verzoekster als echtgenote van de referentiepersoon (en dus het huwelijk toen had erkend), het koppel reeds jaren een gezinscel in België onderhield, zij recent ouders waren geworden van een kind en de gemachtigde retroactief meende het

verblijf te moeten beëindigen wegens vermoedens van initiële gebrekkige intenties aangaande het huwelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt in casu vooralsnog niet.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES